

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.282 van 9 januari 2009
in de zaak XII

In zake: 1.X
2.X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun twee kinderen Xen X allen van Iraanse nationaliteit, op 14 oktober 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 1 augustus 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van de beslissingen van 15 september 2008 houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. WILLEMS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2007 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 augustus 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk en de beslissing wordt aan verzoekers ter kennis gebracht op 15 september 2008. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 19.06.2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, gewerkt hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 09.07.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België. Ze dienden een tweede asielaanvraag in op 06.09.2004, die werd afgesloten op 06.03.2006 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België. Betrokkenen dienden een derde asielaanvraag in op 18.10.2007 die werd afgesloten met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.11.2007. Betrokkenen verkozen weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures –namelijk ongeveer 2 jaar en 1 maand voor de eerste, 1 jaar en 7 maand voor de tweede en 20 dagen voor de derde asielaanvraag- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat ze vrezen voor hun leven indien zij zou moeten terugkeren naar het land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van betrokkene's zus A.N. het is aan de verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft de verklaringen van de toenmalige verantwoordelijke minister Dewael waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Haar 3 asielprocedures hebben immers respectievelijk slechts 2 jaar en 1 maand, 1 jaar en 7 maand en 20 dagen geduurd en bijgevolg voldoet zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds december 2008 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het argument dat wanneer de betrokkene de vereiste documenten dient aan te vragen in het land van herkomst een zeer lange termijn in beslag zal nemen, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Iraniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Teheran. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de lange termijn. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Iraanse burgers.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). (...)."

Op 15 september 2008 worden aan verzoekers de bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

°Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 09/07/2002.

°Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 12.04.2001. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft illegaal in het land."

2. Ontvankelijkheid van de vordering

Verweerder werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, beiden vereist ingevolge artikel 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Vastgesteld wordt dat verweerder in zijn nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoekers onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. Voor wat

betreft de opgeworpen exceptie aangaande het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen aangezien, zoals hierna zal blijken, de vordering tot schorsing zonder voorwerp is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen) omdat verweerder geen rekening heeft gehouden met de bijzondere sociale en emotionele banden die verzoekers hebben gesmeed in België, noch met het onberispelijk gedrag van verzoekers, noch met diens beheersing van de Belgische talen, verzoekers vertonen en bewijzen een zeer grote, zelfs uitzonderlijke integratiewil, dat zij blijven doorwerken, Nederlandse lessen volgen, zich bekeren tot het christendom, hun zoon naar school sturen, hun zoon is opgegroeid in het Nederlands en dat zij sinds hun aankomst in België nu meer dan 8 jaar geleden uitzonderlijk goed zijn ingeburgerd, dat een gedwongen verwijdering een inmenging zou uitmaken in het recht van de vreemdeling tot eerbied van zijn privé- en gezinsleven en niet in verhouding zou staan met het nagestreefde doel, dat bovendien de zus en vader van verzoekster gemachtigd zijn tot verblijf, dat verzoekers sedert jaren als arbeider werken en duurzame relaties hebben aangeknoopt waardoor de verwijdering een ernstig nadeel berokkent aan verzoekers, dat de beslissing met het bevel kennelijk onredelijk is doordat het geen proportionele afweging heeft gemaakt, dat blijkens het Federaal Regeerakkoord van 18 maart 2008 het verblijf van verzoekers om meerdere redenen in aanmerking zou kunnen komen voor regularisatie, met name wegens duurzame lokale verankering, het vaststaand werkaanbod en hun aanwezigheid op het grondgebied vóór 31 februari 2007. Verzoekers voeren in het tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel omdat zij voor een regularisatie van hun verblijf in aanmerking zouden kunnen komen volgens de verklaringen van de minister, dat verzoekers 3 jaar en 8 maanden in de asielprocedure hebben gezeten, zonder meetelling van de procedure bij de Raad van State, dat ook wordt verwezen naar hun zeer sterke integratie en duurzame banden met België, dat zij om billijkheidsredenen dienen te worden geregulariseerd, dat volgens het regeerakkoord van 2008 de proceduretermijn bij de Raad van State wel zou worden meegeteld en dat in die zin de termijn wordt opgetrokken naar 5 jaar of 4 jaar voor gezinnen, dat verzoekers in dat opzicht in aanmerking komen voor de regularisatie, dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk, nagenoeg onmogelijk is om naar Iran te gaan en aldaar hun aanvraag in te dienen omdat zij sedert enkele jaren vaste arbeidsbetrekkingen hebben en door de verwijdering voor een lange periode hun werk kunnen verliezen, omdat zij een woning huren en zij door de verwijdering hun plichten als een goed huisvader niet kunnen bewerkstelligen, omdat hun zoon in het tweede leerjaar les volgt en door de verwijdering onnodige vertragingen oploopt en dat deze bijzondere omstandigheden ertoe leiden dat zij hun aanvraag in België kunnen indienen.

3.2. Verweerder antwoordt het volgende in zijn nota met opmerkingen:

“Betreffende een eerste middel van verzoekers;

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de vermeende schending van artikel 8 EVRM, en het redelijkheidsbeginsel en de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze drie onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekers nochtans voorgehouden schendingen van de formele motiveringsplicht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Geheel ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat de verwerende partij gelden dat de formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Zo wordt in de in casu bestreden beslissing dd. 1.8.2008 o.a. vermeld:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 19.06.2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, gewerkt hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 09.07.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België. Ze dienden een tweede asielaanvraag in op 06.09.2004, die werd afgesloten op 06.03.2006 met een beslissing niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België. Betrokkenen dienden een derde asielaanvraag in op 18.10.2007 die werd afgesloten met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.11.2007. Betrokkenen verkozen weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures — namelijk ongeveer 2 jaar en 1 maand voor de eerste, 1 jaar en 7 maand voor de tweede en 20 dagen voor de derde asielaanvraag — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkenen beweren dat ze vrezen voor hun leven indien zij zou moeten terugkeren naar het land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf

van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van betrokkene's zus A. N. (...). Het is aan de verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft de verklaringen van de toenmalig verantwoordelijke minister Dewael minister waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Haar 3 asielprocedures hebben immers respectievelijk slechts 2 jaar en 1 maand, 1 jaar en 7 maand en 20 dagen geduurd en bijgevolg voldoet zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds december 2008 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het argument dat wanneer betrokkene de vereiste documenten dient aan te vragen in het land van herkomst een zeer lange termijn in beslag zal nemen, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Iraniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Teheran. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de lange termijn. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Iraanse burgers. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en hen bevel om het grondgebied te verlaten te geven, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Verzoekers voeren in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van hun recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekers op geen enkele wijze toelichten waarom zij hun recht op gezins- of privé-leven geschonden achten, nu de bestreden beslissing op het ganse gezin betrekking heeft. Het ganse gezin van verzoekers verblijft illegaal in het Rijk en dient het grondgebied te verlaten.

Er kan dan ook geen schending van art. 8 EVRM worden weerhouden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermog te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T, V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De onontvankelijkheid van verzoekers hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekers van hun familie worden gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zullen hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekers daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist verzoekers hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren. In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatsten van hun recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel van verzoekers is niet ernstig.

Betreffende een tweede middel van verzoekers;

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de vermeende schending van artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoekers bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar hun land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is)

wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen,

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker.

Verzoekers zijn derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M, zou geschonden zijn.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf diende te worden verworpen.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

Het tweede middel van verzoekers is niet ernstig.

3.3. Waar verzoekers stellen dat het voor hen bijzonder moeilijk, nagenoeg onmogelijk is om terug naar Iran te gaan en aldaar de aanvraag in te dienen en voor een langere periode verwijderd te zijn motiveert de gemachtigde van de minister in de beslissing het volgende: *"Het argument dat wanneer de betrokkene de vereiste documenten dient aan te vragen in het land van herkomst een zeer lange termijn in beslag zal nemen, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Iraniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Teheran. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de lange termijn. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Iraanse burgers."* Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde van de minister bevestigt dat het aanvragen van de vereiste documenten in het land van herkomst een "lange termijn" in beslag neemt. Het feit dat een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Teheran een "lange termijn" in beslag neemt, wordt door de gemachtigde niet aanzien als een buitengewone omstandigheid aangezien dit geen probleem is "voor andere Iraanse burgers". Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met hun vaste arbeidsbetrekkingen en de kans hun werk te verliezen, met het huren van een woning en het schoollopen van hun zoon en de vertragingen die hij hierdoor oploopt op school. Uit de loutere verwijzing naar "andere Iraanse burgers" die geen probleem ondervinden met de 'lange termijn' die de aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst in beslag neemt, blijkt inderdaad niet dat rekening werd gehouden met de individuele argumenten die verzoekers aanvoeren. Verzoekers maken met hun betoog aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze besluit dat het aangehaalde element met betrekking tot de "lange termijn" die een aanvraag in hun land van herkomst in beslag neemt, in casu geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken omdat "andere Iraanse burgers" dit niet als een probleem beschouwen.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3.4 Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van 1 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk wordt verklaard, en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 15 september 2008.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS.